

Egy infektológus halálára.

Dr. Süle János belgyógyász, infektológus főorvos emlékére

Dátum :

2020 június 29.

Esemény:

A győri Petz Aladár Egyetemi Oktató Kórház Semmelweis napi ünnepe

Helyszín:

Győri Nemzeti Színház

Előzmény:

Covid 1. hullám

Sajnos nem voltam ott az eseményen.

Emlékszem másnap nézegettem az akkor készült fotókat, amelyek az első, - kötelező maszkviselés nélküli - közös lélegzetvétel idején készültek a győri színház nézőterén.

A színháztermet szinte teljesen megtöltötték a kórház dolgozói.

Kerestem az ismerős tekinteteket a nézőteret megtöltő kórházi dolgozók között.

Az elmúlt hónapokban a kórházban olyanok voltunk, mint egy szemekből olvasó, detektáló rendszer.

A maszk elfedi az arcot.

Sokszor a szembejövő karakterisztikus mozdulatait segítettek csak az azonosításban.

A hang is torzul a maszk alatt .

A színházban készült képeken azonban nem kellett a tekintetekről felismerni a kollégák többségét.

Nagyon sokan maszk nélkül ültek a nézőtéren .

Az akkori szabályok ezt már lehetővé tették.

Óvatos optimizmus olvasható le az arcokról.

Elképzeltem a beszélgetéseket.

“Lehet, hogy ennyivel megúsztuk?”

“Nincs ez a Covid túlhypeolva egy kicsit?”

“Nem is volt olyan sok halott”.

“Végül is egész könnyen túlestünk rajta”.

“De jó, hogy már vége!”

“Azért lehet, hogy még visszajön”

“Nem baj, itt a nyár, kár, hogy nem vehetünk ki szabit. Mindegy, legalább túl vagyunk a nehezen”.

A reménykedő mondatok mellett a kórházi dolgozók feszült arcán, a karfákat markoló görcsös mozdulatokon, erőltetett mosolyokon azért még a képekről is érződött az elmúlt hónapok poszttraumás sokkja.

2020 nyara volt, előtte az ország lezárva hónapokig.

A covidnak szinte esélye sem volt terjedni ilyen körülmények között.

Nem tudom, hogy miért jegyeztelek meg téged János azokon a fotókon.

Pontosabban tudom .

Az ember ilyenkor mindig megnézi, hogy merre van a főnöke a nézőtéren.

Emlékszem a Tompos doktor Tőled nem messze ült.

Maszkban ültetek mindketten.

Jól ismerem és szeretem a győri színházat.

Talán ültem is pont azon a széken korábban, ahol Te, János ültél azon a délutánon.

Pontosan emlékszem, hogy hol volt az a szék.

Talán nem maradt volna meg az emlékeimben ez a kép, ha nem maszkkal az arcodon szerepelsz azon a képen.

A fotón nem látszik az arc.

A fotó elrejti a karakterisztikus mozdulatot.

A fotó nem közvetíti a nyugodt, kimért hangot, mely a telefonos konzultációk során oly sokszor segítségemre volt.

A fotón csak a fáradt, de határozott tekintet látszik.

Amikor átvetted a jól megérdemelt szakmai kitüntetést a színpadon levetted a maszkodat.

A fotó könyörtelen.

“Ki mint benéz, úgy kinéz”

Apósom kedvenc mondását idézem.

Ő ezt akkor idézi, amikor valaki a családból panaszkodik, hogy milyen rosszul néz ki a családi fotókon.

Irgyeltelek és sajnáltalak is egyszerre.

Nem a kitüntetés miatt irigykedtem. A Covid fekvő betegekkel kapcsolatos gyakorlati tudásod miatt voltam irigy kicsit Rád, amelyhez foghatóval kevesen rendelkeztek a Covid első hullám idején.

Az arcod fáradtnak tűnt (persze mindenkié az volt), akik a színpadon álltak.

Mosolyogtál, átvetted a díjat, majd visszaültél a nézőtérre.

Visszavetted a maszkot.

Tudtad, hogy a rémálom valójában még el sem kezdődött.

Azt is tudtad, hogy a betegeknek és a kórháznak hamarosan még nagyobb szükségük lesz Rád, mint valaha...

A profik között az egyik legprofibb voltál.

Most már az égiek vigyázzanak Rád.

Győr, 2023.január 6.

Dr. Tamás László